

0724 – 24. juli

Den som tror og blir døpt, skal bli frelst. Mark 16: 16.

Hvis vi vil ha et bibelord som kort, sterkt og avklarende viser oss dåpens aller herligste skatter, finner vi dette bl. a. i Gal 3: 27: «For så mange av dere som ble døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus».

Hjelp oss, Gud, så vi nå virkelig må fatte dette! – «Dere har ikledd dere Kristus»! Her ser vi jo hele hemmeligheten med den ubegripelige renheten og det velbehag i Guds øyne som er skjenket oss i dåpen. Vi er ikledd Kristus!

Vi står ikke lenger for Guds øyne i vår egen person, men i hans Sønn, Kristi person. På samme måte som Kristus på forsoningens dag stod for sin Far, ikke i egen person med all sin verdighet, men i våre skikkelser, som alle syndere i hele verden samlet i én. For han bar all verdens synder på seg. Da var han ikledd verden.

I dåpen blir vi altså ikledd Kristus. Og da anser Gud oss ikke etter hva vi selv er. Men etter hva Kristus er. Vi står for Gud i Kristi klær, i Kristi person, i Kristi rettferdighet og all hans verdighet. Det er dette som her heter å være «ikledd Kristus».

Alt Kristus var, gjorde og hadde for oss, er i dåpen skjenket og overflyttet på oss. For ved sine ord om dåpen har Kristus vist sin store nåde, og har nedlagt i og knyttet til dåpen hele frelsen og saligheten som han kjøpte for oss. Derfor er det at så mange som blir døpt til Kristus, også med en gang blir ikledd alt dette som hører med til frelsen: Hele Kristus og all hans verdighet.

Slik at alt Kristus var og er for oss, det er fullkomment vårt. Som om vi selv, i egen person, var nøyaktig det samme. Og alt Kristus i vårt sted har gjort, er like fullkomment vårt, som om vi selv hadde gjort det samme. For vi er ikledd Kristus!

Men hva er det nå Kristus er? Først og fremst er Kristus fullkommen renhet og rettferdighet. Derfor er også vi fullkommen renhet og rettferdighet. – I oss selv? Nei, utelukkende i ham! For «han som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss, for at vi skulle bli Guds rettferdighet i ham».

Og Kristus er elsket og skjønn i Faderens øyne. I ham har Gud hele sitt velbehag. Kristus er Guds Sønn og himmerikets arving. Derfor er vi Guds barn, arvinger og Kristi medarvinger.

Nå forstår vi hvordan det kunne skje at de skrøpelige disiplene kunne bli aldeles rene. Nå fatter vi dette budskapet: «Derfor er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus», –. Det betyr altså at uansett alt urent og skrøpelig som de ennå bærer på i sitt liv her på jord, så kan likevel ikke noe som helst av dette bli tilregnet dem til fordømmelse.

For akkurat derfor er de jo ikledd Kristus. For at de ikke lenger skal stå fram, bli sett og bli dømt etter hva de selv er, men etter hva Kristus er. Nå fatter vi også hvorfor det ble forutsagt gjennom profeten: «Dette er det navn som han skal kalles med: Herren, vår rettferdighet».

Den som har fattet dette rett, han har i sannhet fått et visst kjennskap til hemmeligheten. Han er kommet temmelig langt bort fra djevelens vold, og har lagt en urokkelig grunnvoll for en rett guddommelig fred i hjertet sitt.

Men den som ikke forstår, eller vil forstå denne hemmeligheten, han har ingen rett innsikt i evangeliet. Han kan verken hjelpe seg selv eller andre. Og uten denne hemmelighet kan han ikke finne noen som helst fred, heller ingen sann helliggjørelse, og langt mindre hjelpe andre i dette, så lenge han lever.

Det er derfor akkurat dette kjennskapet til frelsens vei er helt nødvendig for en kristen. Først da får han et varmt og kristent sinn både mot Gud og medmennesker. Da har han en «hälsosam» og godt grunnlagt fred i hjertet sitt.

For når dette går opp for et menneskes hjerte at han ikke lenger står i sine egne, skitne klær framfor Gud. Men er ikledd Kristus, og er fullkomment ren i ham, kjær og velbehagelig for Gud. At all hans synd, som så tungt har plaget ham, aldri mer skal tilregnes ham. Å, da blir han et nytt menneske.

Da gremmer han seg over alt sitt eget, både over sin åndelighet og mangel på åndelighet. Da blir Kristus, Kristus og da bare Kristus hans ett og alt, både hans rettferdighet og hans helliggjørelse, ja, det hele hans liv og tanker dreier seg om. Da elsker han ham og hans hellige veier. Da sier han med glede farvel til sitt gamle liv i synd og selvopptatthet.

Da vil han gjerne følge sin Herre og tjene ham i evig rettferdighet, uskyld og salighet. Da har han også i dette bare sin trøst i ham alene. Da ber han: Ta du, min kjære Jesus, hele mitt hjerte! Rens meg, du! Død du mitt kjød!

Og alt dette er det nettopp som virkes i dåpen, som også dåpen er et forbilde på, og som apostelen derfor kaller «gjenfødelsens og fornyelsens bad ved Den Hellige Ånd».